

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นับตั้งแต่เริ่มกำเนิดโลกมา โลกเราได้ประสบกับวิกฤตการณ์ความรุนแรงและการเปลี่ยนแปลงมากมาย ในปัจจุบันโลกก็ยังคงเปลี่ยนแปลงอยู่ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้จัดเป็นกระบวนการธรรมชาติซึ่งเกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหลของพลังงาน โดยเกิดขึ้นทั้งในบรรยากาศบนผิวโลก พื้นโลก พื้นสมุทร รวมถึงในชีวมณฑล (Biosphere) ด้วย มีตั้งแต่ปรากฏการณ์ที่ไม่รุนแรงและเกิดขึ้นเสมอๆ ไปจนถึงเหตุการณ์ที่เป็นภัยพิบัติร้ายแรง และเป็นที่น่าทราบนานอยู่แล้วว่าภัยธรรมชาติต่างๆ ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมหาศาล ทั้งในด้านชีวิตและทรัพย์สินของมวลมนุษยชาติส่วนใหญ่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ แต่มนุษย์ก็มีส่วนร่วมทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น การเกิดอุทกภัยหรือน้ำท่วม การเกิดพายุ การเกิดแผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด เป็นต้น ซึ่งภัยธรรมชาติต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นร้ายแรงมากหรือน้อยก็เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาโดยที่มนุษย์ไม่ได้ตั้งใจ (เสวตฉัตร ศรีสุรัตน์, 2548)

แผ่นดินไหว นับเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ที่ก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรงต่อชีวิตและทรัพย์สินของมนุษย์ได้เป็นบริเวณกว้าง เชื่อกันว่าทุกประเทศได้รับผลกระทบจากแผ่นดินไหว ไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม ปัจจุบันพบว่ามีความพยายามอย่างมากในหลายประเทศ ซึ่งได้รับอันตรายจากแผ่นดินไหว ศึกษาและทำความเข้าใจถึงกลไกของการเกิดแผ่นดินไหว เพื่อการพยากรณ์แผ่นดินไหว และทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าว่า จะเกิดขึ้นเมื่อใด ที่ไหน ขนาดเท่าใด แต่ยังไม่ประสบความสำเร็จ ดังนั้น ขณะนี้จึงยังไม่มีผู้ใดสามารถที่จะสามารถพยากรณ์การเกิดแผ่นดินไหวได้ จึงยังคงเป็นภัยธรรมชาติเพียงชนิดเดียวที่มนุษย์เราไม่อาจคาดเดาล่วงหน้าได้เลย จึงเห็นว่าเมื่อเกิดแผ่นดินไหวครั้งรุนแรงทุกครั้งก็มักนำมาซึ่งความสูญเสียอย่างมากมายมหาศาล ไม่ว่าจะเป็นบนบกหรือในทะเล ซึ่งหากเกิดแผ่นดินไหวในทะเลอาจจะทำให้เกิดคลื่นสึนามิตามมาความเสียหายก็จะเพิ่มขึ้นมากมายมหาศาล ดังเช่นหลายๆครั้งที่หลายประเทศในพื้นที่ต่างๆ ทั่วโลกเคยประสบกับคลื่นสึนามิ

การเกิดคลื่นยักษ์สึนามินั้นมีมาตั้งแต่ก่อนคริสตกาล เหตุที่นิยมใช้ภาษาญี่ปุ่นน่าจะมาจาก “สึนามิ” ที่เกิดที่เมืองอาวา บนเกาะโอกินาวา อันลือชื่อของญี่ปุ่นในปี พ.ศ.2246 ทำให้มีผู้เสียชีวิต 100,000 คน สึนามิ (Tsunami) มาจากคำว่า “TSU” แปลว่า ท่าเรือ และ “NAMI” แปลว่า

คลื่น เมื่อรวมกันจึงกลายเป็นคลื่นท่าเรือ (harbour wave) นับเป็นการตั้งชื่อจากประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริง แสดงถึงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษญี่ปุ่นได้เป็นอย่างดี เพราะคลื่นสึนามิเป็นชุดคลื่นในมหาสมุทรที่มีความยาวคลื่นมาก ประมาณ 500-600 กิโลเมตร ในทะเลลึกจะไม่สังเกตเห็น จะมองเห็นระลอกคลื่นสูงเพียง 1-2 ฟุต แต่เมื่อคลื่นมาถึงชายฝั่งหรือท่าเรือ คลื่นจะยกตัวสูงขึ้น 10-40 เมตร มีพลังทำลายมหาศาล การเกิดคลื่นสึนามิครั้งใหญ่ๆ เช่น เมื่อปี พ.ศ.2325 มีคนเสียชีวิตที่ทะเลจีนตอนใต้ 40,000 คนและเกิดการระเบิดของภูเขาไฟกรากะตัวของอินโดนีเซีย เกิดคลื่นสึนามิสูง 40 เมตร คร่าชีวิตผู้คนสมัยนั้นถึง 36,000 คน หรือเกิดในมหาสมุทรแอตแลนติกเมื่อปี พ.ศ.2298 ที่เมืองลิสบอนของโปรตุเกส มีคนตายมากถึง 100,000 คน และล่าสุดเมื่อปี พ.ศ.2547 สึนามิเกิดในมหาสมุทรอินเดีย ที่ทั่วโลกเรียกกันว่า อาเซียนสึนามิ (Asian Tsunami) และมีคนเสียชีวิตกว่า 230,000 คน(เจริญ ชนสถิตกุล สึนามิในประเทศไทย, 2548)

สำหรับ อาเซียนสึนามิ (Asian Tsunami) ในครั้งนี้นั้นโลกก็ต้องจารึกเอาไว้เป็นประวัติศาสตร์อีกครั้ง เพราะได้สร้างความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงต่อมวลมนุษยชาติอีกครั้งหนึ่ง โดยเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม พ.ศ. 2547 เวลาประมาณ 07.58 น. (ตามเวลาในประเทศไทย) ได้เกิดแผ่นดินไหวมีศูนย์กลางอยู่ที่บริเวณด้านตะวันตกของหัวเกาะสุมาตรา ประเทศอินโดนีเซีย ลึกลงไปในแผ่นดิน ประมาณ 40 กิโลเมตร มีความรุนแรงถึง 9.1 ตามมาตราริกเตอร์ (ขนาดความรุนแรงเป็นอันดับที่ 5 ของโลก ในรอบ 100 ปี) แผ่นดินไหวทำให้รู้สึกได้ในหลายจังหวัดของประเทศไทยโดยเฉพาะตึกสูงบริเวณ กรุงเทพมหานคร เชียงใหม่ เชียงราย สงขลา และภูเก็ต และต่อมาส่งผลให้เกิดคลื่นใต้น้ำขนาดใหญ่ที่เรียกว่า Tsunami (สึนามิ) เข้าถล่มพื้นที่ชายฝั่งของ 11 ประเทศ ได้แก่ หมู่เกาะอาเงะห์ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ศรีลังกา อินเดีย บังกลาเทศ หมู่เกาะนิโคบาร์ หมู่เกาะมัลดีฟส์ พม่า โซมาเลีย เนปาล แทนซาเนีย และหมู่เกาะซีเชล ในทวีปแอฟริกา รวมถึง 6 จังหวัดฝั่งทะเลอันดามัน ภาคใต้ของประเทศไทย ก็ได้รับผลกระทบจากคลื่นยักษ์ที่มาถึงเช่นกัน ซึ่งเหตุการณ์ครั้งนี้ ถือเป็นมหันตภัยครั้งร้ายแรงที่สุดครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์โลก คร่าชีวิตผู้คนไปกว่า 230,000 คน บาดเจ็บกว่า 500,000 คน และมีผู้สูญหายเกือบ 100,000 คน บ้านเรือนได้รับความเสียหาย ทำให้มีผู้ไร้ที่อยู่อาศัยกว่า 5 ล้านคน รวมถึงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมยังได้รับความเสียหายอย่างมากด้วยเช่นกัน

สำหรับประเทศไทยได้รับความเสียหายจากธรณีพิบัติภัยครั้งนี้ โดยคลื่นยักษ์สึนามิได้พัดถล่มชายฝั่งทะเลอันดามัน รวม 6 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง และสตูล สร้างความเสียหายและสูญเสียอย่างรุนแรง ทำให้มีผู้เสียชีวิตทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศกว่า 5,000 คน บาดเจ็บกว่า 8,000 คน และคลื่นสึนามิยังพัดพาน้ำ ดิน และทรายจากทะเล ทำความเสียหายกับอาคาร โรงแรมตามชายหาด และสถานที่ต่างๆ เป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ การเกิด

แผ่นดินไหวและคลื่นสึนามิยังมีผลกระทบต่อสภาพภูมิประเทศด้วย เช่น พื้นที่ชายหาด ร่องน้ำ เกาะเล็ก ๆ ป่าชายเลน เป็นต้น พื้นที่ที่เสียหายอย่างรุนแรง ได้แก่ ภูเก็ต (ชายหาดอ่าวป่าตอง อ่าวกะรน และอ่าวกะตะ ฯลฯ) พังงา (บ้านเขาหลัก บ้านน้ำเค็ม) กระบี่ (เกาะพีพี)

จังหวัดระนอง เป็นจังหวัดสุดท้ายในฝั่งอันดามันที่คลื่นสึนามิเดินทางมาถึง โดยจังหวัดระนองมีพื้นที่ประสบภัย 2 อำเภอ 1 กิ่งอำเภอ 10 ตำบล 47 หมู่บ้าน จำนวนผู้ประสบภัย 1,509 ครอบครัว 5,942 คน มูลค่าความเสียหายทั้งสิ้น 321.26 ล้านบาท โดยเฉพาะพื้นที่หลักๆ ได้แก่ หาดประพาส หาดบ้านทะเลนอก อำเภอสุขสำราญ บ้านหาดทรายขาว และบ้านบางเบน อำเภอกะเปอร์ จังหวัดระนอง ซึ่งทำให้จังหวัดระนองมีผู้เสียชีวิต 159 คน บาดเจ็บ 407 คน และสูญหาย 6 คน และคลื่นสึนามิยังสร้างความเสียหายให้กับอาคาร บ้านเรือน โรงเรียน อุทยาน และสิ่งปลูกสร้างต่างๆ เป็นจำนวนมาก รวมถึงทรัพยากรธรรมชาติที่ถูกทำลายไปซึ่งไม่อาจจะประเมินค่าได้

จากเหตุการณ์คลื่นยักษ์สึนามิพัดถล่มประเทศไทยและหลายประเทศในครั้งนี้นายสมิทธ ธรรมสโรช อธิการบดีกรมอุตุฯ และเป็นผู้ที่เคยเตือนว่าประเทศไทยจะเกิดคลื่นสึนามิ เมื่อปี 2541 แต่ไม่มีใครเชื่อในขณะนั้น โดยนายสมิทธได้กล่าวเกี่ยวกับความเสียหายที่เกิดขึ้นโดยตั้งตัวไม่ทันว่า รัฐบาลควรมีการแจ้งเตือนทันทีที่ได้รับทราบข่าว ไม่ว่าประชาชนจะเชื่อหรือไม่ โดยเชื่อว่าจะมีการสูญเสียน้อยกว่าที่เป็นอยู่ โดยก่อนหน้านี้ กรมอุตุฯ ได้แจ้งเตือนเรื่องการเกิดแผ่นดินไหวแล้ว หากมีการวางแผนหรือการระมัดระวังภัยที่ดี ประชาชนก็จะเตรียมตัวได้ทัน เพราะกว่าจะเกิดคลื่นได้น่าต้องใช้เวลาเดินทางอีกหลายชั่วโมงกว่าจะเข้าฝั่ง

“ถ้าเรามีแผนไว้ พอเราเกิดปีบไม่ควรไปโทษกรมอุตุฯ เขาจะ เพราะเขาก็แจ้งถูกเรื่องการเกิดแผ่นดินไหว แต่ว่าคลื่นได้นานี้พอรู้ว่าจะมีการเกิด มันเดินทางนะ ชั่วโมงกว่าๆ มันเตือนทันนะ ถึงจะตายก็ตายน้อยกว่านี้” (สมิทธ ธรรมสโรช นสพ.คมชัดลึก, 2548)

จากความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ จะเห็นได้ว่าหากเรามีระบบการเตือนภัยล่วงหน้า ก็จะสามารถลดความสูญเสียที่เกิดขึ้นได้แน่นอนว่าเหตุการณ์แผ่นดินไหว ไม่มีใครสามารถทำนายได้ว่าจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ แต่หากเกิดแล้วก็จะสามารถทำนายได้ว่าจะเกิดสึนามิหรือไม่ รุนแรงเพียงใด จะเตรียมอพยพอย่างไร

หลังจากเหตุการณ์ธรณีพิบัติภัยสึนามิ เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม พ.ศ. 2547 ประเทศไทยจึงได้มีการจัดตั้งศูนย์เตือนภัยพิบัติแห่งชาติขึ้น เพื่อทำหน้าที่ในการเตือนภัยหากเกิดภัยพิบัติต่างๆ ขึ้น โดยเฉพาะคลื่นสึนามิ และในปัจจุบันได้มีการติดตั้งหุ่นเตือนภัยคลื่นสึนามิตัวแรกในมหาสมุทรอินเดียเสร็จแล้ว โดยศูนย์เตือนภัยพิบัติแห่งชาติได้ลงนามร่วมกับสหรัฐอเมริกา และนอกจากนี้ยังมีการสร้างหอเตือนภัยในพื้นที่ 6 จังหวัดฝั่งอันดามันอีก 79 หอและวางระบบการสื่อสารเพื่อการ

เตือนภัยผ่านทางวิทยุโทรทัศน์ ส่งข้อความ โทรศัพท์ และบุคคลอีกด้วย ทั้งนี้เพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจว่าหากเกิดเหตุการณ์สึนามิขึ้นอีก เราจะสามารถเตือนภัยล่วงหน้าให้ประชาชนรับทราบได้

ซึ่งจากการที่ผู้วิจัยได้เข้าร่วมในเหตุการณ์คลื่นสึนามิพัดถล่มที่จังหวัดระนอง โดยเป็นนักจัดรายการทางสถานีวิทยุ อสมท จังหวัดระนอง ซึ่งขณะนั้นเป็นศูนย์กลางหลักในการติดต่อสื่อสาร ประสานงาน ให้ความช่วยเหลือประชาชนผ่านทางสถานีวิทยุกระจายเสียง เนื่องจากติดต่อสื่อสารกับในพื้นที่ผ่านทางโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ไม่สามารถใช้ได้ ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาอย่างมาก ต้องจัดรายการทางสถานีวิทยุกันข้ามวันข้ามคืน โดยประสานงานระหว่างในพื้นที่กับส่วนราชการ รับบริจาค ประสานความช่วยเหลือลงไปในพื้นที่ รับแจ้งข่าวจากประชาชน เรียกว่าการช่วยเหลืออพยพ คุ้มภัย เป็นไปด้วยความยากลำบากและล่าช้า ซึ่งที่เราต้องเสียหายหนักเพราะไม่มีการแจ้งข่าว ไม่มีการเตือนภัย ไม่มีใครรู้ คลื่นก็เข้ามาโดยไม่รู้ตัวและไม่ทันตั้งตัวจริงๆ ซึ่งหากจะสรุปถึงสาเหตุที่ทำให้เกิดความสูญเสียและเสียหายมากมายมหาศาลจากการเกิดแผ่นดินไหวและคลื่นสึนามิในครั้งนี้ ผู้วิจัยเองคิดว่าน่าจะมาจาก 3 ประเด็นหลัก คือ การไม่มีองค์ความรู้เกี่ยวกับสึนามิ ขาดระบบการแจ้งเตือนภัยที่ดี และขาดการระบบสื่อสารในภาวะวิกฤติที่มีประสิทธิภาพ

ปัจจุบันมีการติดตั้งหอเตือนภัยและป้ายเตือนภัย รวมถึงระบบการเตือนภัยต่างๆ ซึ่งจะสื่อสารการเตือนภัยโดยตรงไปยังประชาชน แต่ที่สำคัญประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัยมีความรู้ เกิดการรับรู้และเข้าใจเกี่ยวกับระบบการสื่อสารเพื่อการเตือนภัยมากน้อยแค่ไหน หากเกิดภัยพิบัติขึ้นจริงๆ จะสามารถอพยพได้ทันหรือไม่ ผู้วิจัยจึงอยากที่จะศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ ความเข้าใจ และความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัย ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกพื้นที่เสี่ยงภัยที่บ้านทับเหนือ (หาดประพาส) ตำบลกำแพง อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดระนอง เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่ได้รับความเสียหายมากที่สุดของจังหวัดระนอง

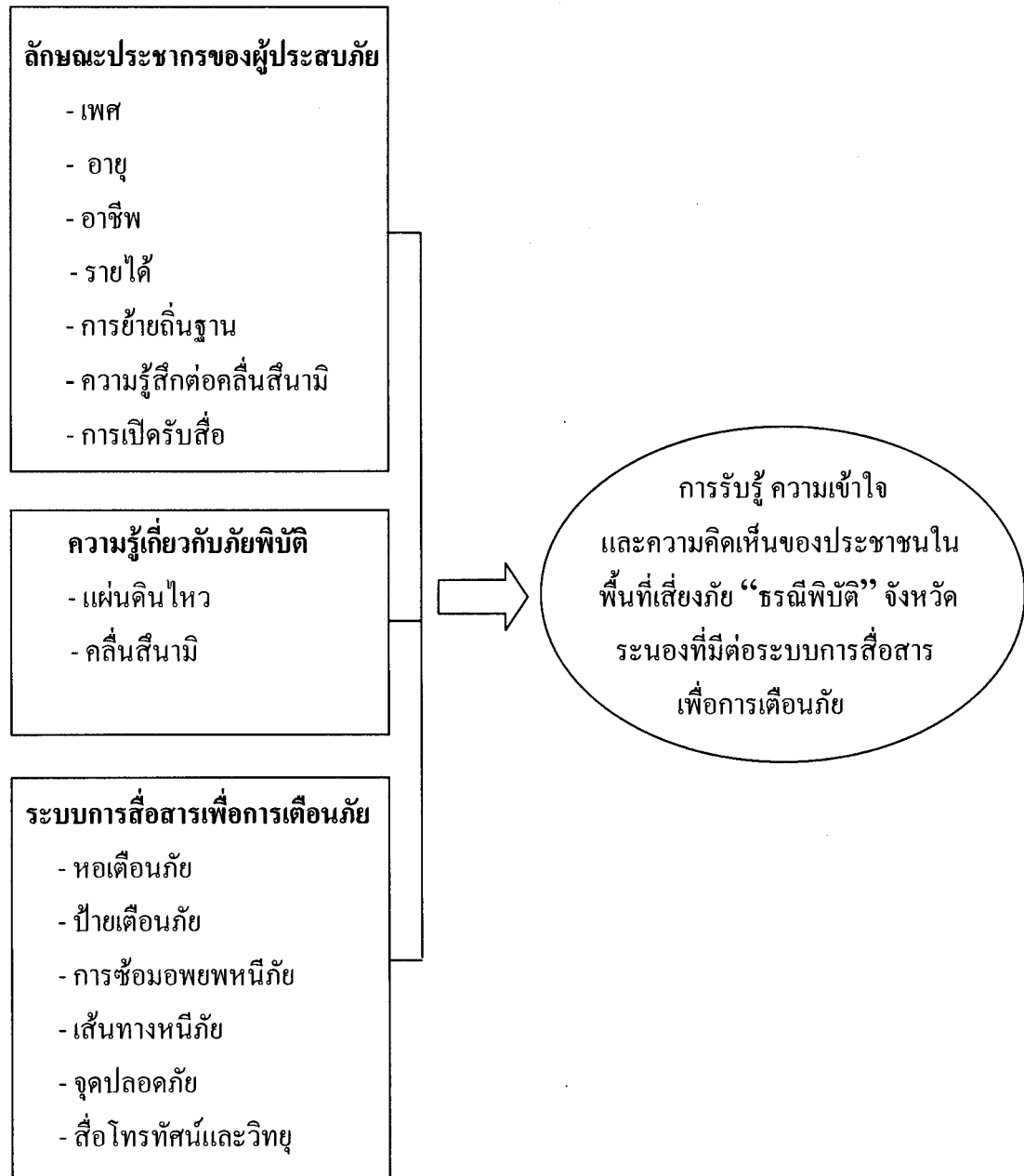
2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาถึงการรับรู้ของประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัย “ธรณีพิบัติ” จังหวัดระนองที่มีต่อระบบการสื่อสารเพื่อการเตือนภัย

2.2 เพื่อศึกษาถึงความเข้าใจของประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัย “ธรณีพิบัติ” จังหวัดระนองที่มีต่อระบบการสื่อสารเพื่อการเตือนภัย

2.3 เพื่อศึกษาถึงความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัย “ธรณีพิบัติ” จังหวัดระนองที่มีต่อระบบการสื่อสารเพื่อการเตือนภัย

3. กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

4. ประเด็นปัญหาการวิจัย

ปัญหาของการวิจัยในครั้งนี้คือ การที่ประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัย “ธรณีพิบัติ” ต้องดำเนินชีวิตหลังจากเหตุการณ์โดยอยู่ภายใต้ระบบการเตือนภัยที่ได้ติดตั้งในพื้นที่และการสื่อสารการเตือนภัยจากส่วนกลาง ปัญหาคือ ประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัยสามารถรับรู้ และเข้าใจถึงการสื่อสารเพื่อการเตือนภัยที่มีอยู่ในปัจจุบันได้หรือไม่ มากน้อยแค่ไหน เพราะถ้าประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัยมีการรับรู้และความเข้าใจในเรื่องสัญญาณและระบบการสื่อสารเพื่อการเตือนภัยสัญญาณ ก็จะสามารถเตรียมความพร้อมและสามารถอพยพได้อย่างปลอดภัย หากเกิดสัญญาณขึ้นมาอีกครั้ง

5. ขอบเขตของการวิจัย

5.1 พื้นที่ในการเก็บข้อมูล การศึกษาวิจัยในครั้งนี้จะทำการเก็บข้อมูลโดยการเลือกตัวอย่างในพื้นที่ที่เคยประสบภัย “ธรณีพิบัติ” ของจังหวัดระนอง โดยจะเก็บข้อมูลในอำเภอสุขสำราญ จังหวัดระนอง ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ได้รับความเสียหายและผลกระทบจาก “ธรณีพิบัติ” (คลื่นสึนามิ) มากที่สุดในเหตุการณ์ที่ผ่านมา โดยพื้นที่เป้าหมาย คือ บ้านทับเหนือ (หาดประพาส) หมู่ที่ 2 ตำบลกำพวน อำเภอสุขสำราญ จังหวัดระนอง

5.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

5.2.1 ประชากรที่ศึกษา คือ ประชาชนผู้ที่เคยมีประสบการณ์ในการประสบภัยเกี่ยวกับ “ธรณีพิบัติ” ของจังหวัดระนอง ที่บ้านทับเหนือ หาดประพาส หมู่ที่ 2 ต.กำพวน อำเภอสุขสำราญ จังหวัดระนอง มีประชากรทั้งสิ้น 123 คน

5.2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างของประชากร โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกจากพื้นที่ที่มีความเสี่ยงภัยมากที่สุดคือ ที่บ้านทับเหนือ (หาดประพาส) หมู่ที่ 2 ตำบลกำพวน อำเภอสุขสำราญ จังหวัดระนอง ที่มีความยาวของชายหาดซึ่งเป็นพื้นที่เสี่ยงภัยจำนวนประมาณ 2,000 เมตร จำนวน 40 คน โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ และการสัมภาษณ์เชิงลึกจากกลุ่มเดิมโดยเลือกเฉพาะบุคคลที่เป็นแกนนำหรือผู้นำชุมชน จำนวน 6 คน ดังนี้

- 1) นายสุทนต์ เฝือกผุด ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ม.2 บ้านทับเหนือ (หาดประพาส)
- 2) นายวีระศักดิ์ มะเล็ก เจ้าหน้าที่สถานีวิทยุทรัพยากรชายฝั่งจังหวัดระนอง

- 3) นางมณฑา ชัยวัชรินทร์ ประธานกลุ่มทำอาหารทะเลแปรรูปบ้านทับ
เหนือ
- 4) นายคนยาศาก มาโนช ผู้ประสพภัย
- 5) นายอรัญ กิจการ ผู้ประสพภัย
- 6) นายธีระยุทธ ทองประสม เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติแหลมสน (หน่วย
ย่อยหาดประพาส)

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

6.1 การรับรู้ หมายถึง การรับรู้ของประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัย “ธรณีพิบัติ” จังหวัด
ระนองที่มีต่อระบบการสื่อสารเพื่อการเตือนภัย อันได้แก่ หอเตือนภัย ป้ายเตือนภัย การซ้อมอพยพ
หนีภัยสึนามิ จุดปลอดภัย เส้นทางอพยพ สื่อเตือนภัย ได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ

6.2 ความเข้าใจ หมายถึง ความเข้าใจของประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัย “ธรณีพิบัติ”
จังหวัดระนองที่มีต่อระบบการสื่อสารเพื่อการเตือนภัย อันได้แก่ หอเตือนภัย ป้ายเตือนภัย การซ้อม
อพยพหนีภัยสึนามิ จุดปลอดภัย เส้นทางอพยพ สื่อเตือนภัย ได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ

6.3 ความคิดเห็น หมายถึง ความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัย “ธรณีพิบัติ”
จังหวัดระนองที่มีต่อระบบการสื่อสารเพื่อการเตือนภัย อันได้แก่ หอเตือนภัย ป้ายเตือนภัย การซ้อม
อพยพหนีภัยสึนามิ จุดปลอดภัย เส้นทางอพยพ สื่อเตือนภัย ได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ

6.4 ระบบการสื่อสารเพื่อการเตือนภัย หมายถึง ระบบการเตือนภัย “ธรณีพิบัติ” ของ
หาดประพาสที่เป็นหนึ่งในพื้นที่เสี่ยงภัยที่ศูนย์เตือนภัยพิบัติแห่งชาติได้จัดทำขึ้นในพื้นที่ 6 จังหวัด
ฝั่งอันดามัน โดยประกอบด้วยหอเตือนภัย ป้ายเตือนภัย การซ้อมอพยพหนีภัยสึนามิ จุดปลอดภัย
เส้นทางอพยพ และการแจ้งเตือนภัยผ่านโทรทัศน์ วิทยุ และยังรวมถึงความรู้เกี่ยวกับคลื่นยักษ์สึนามิ

6.5 พื้นที่เสี่ยงภัย หมายถึง พื้นที่ที่บ้านทับเหนือ (หาดประพาส) หมู่ที่ 2 ตำบลกำพวน
อำเภอสุขสำราญ จังหวัดระนอง ซึ่งเป็นพื้นที่ที่เคยได้รับผลกระทบจากธรณีพิบัติภัย “สึนามิ” เมื่อ
วันที่ 26 ธันวาคม พ.ศ. 2547

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

7.1 ทำให้ทราบถึงการรับรู้ของประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัย “ธรณีพิบัติ” จังหวัดระนองที่มีต่อระบบการสื่อสารเพื่อการเตือนภัย

7.2 ทำให้ทราบถึงความเข้าใจของประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัย “ธรณีพิบัติ” จังหวัดระนองที่มีต่อระบบการสื่อสารเพื่อการเตือนภัย

7.3 ทำให้ทราบถึงความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัย “ธรณีพิบัติ” จังหวัดระนองที่มีต่อระบบการสื่อสารเพื่อการเตือนภัย

7.4 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำข้อมูลไปใช้เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ในการแจ้งเตือนภัยและการเตรียมพร้อมรับหากเกิดภัยพิบัติขึ้น